

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVEBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró F1 felperesnek az Ü1 ügyvéd: által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina kit. 39.) alperes ellen piacfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi június hó 25. napján kelt 2.K.30.114/2009/8. számú ítélete ellen a felperes által 9. sorszám alatt előterjesztett és 11. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek x forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az adóhatóság külön felhívására - x forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2008. október hónapban, a befektetési alapkezelők rendszeres adatszolgáltatása alapján észlelte, hogy az ingatlanalapokból és azok alapjaiból az általános pénzügyi helyzet hatására, a jelentős mértékű befektetési jegy- visszaváltások miatt, tetemes árfolyamértékű vagyon áramlott ki; az alapok értéke több mint 20%-al csökkent. Ezen mértékű vagyonsökkenés veszélyeztette a folyamatos forgalmazás fenntartását, a befektetők érdekeit, illetve a befektetők egyenlő elbánásának elvét. Az alperes ezért, hivatkozással a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. tv. (a továbbiakban: Tpt.) 251.§-ára, a 2008. november 7-én kelt J-III-200/2008. számú határozatával - a mellékletben megjelölt valamennyi - Alapkezelő által nyilvános vagy zártkörű, nyílt végű ingatlanalap, illetve nyilvános, nyílt végű ingatlanalapokra befektető befektetési alap befektetési jegyeinek folyamatos forgalmazását 10 forgalmazási napra felfüggesztette. Az alperes kötelezte az Alapkezelőket, hogy a felfüggesztés időtartama alatt az ingatlanalapok Kezelési Szabályzatát módosítsák a Tpt. 247.§ (3) és (4) bekezdései szerinti szempontokkal és a felfüggesztést tényét tegyék hozzáférhetővé.

A közigazgatási eljárásban a felperes nem volt ügyfél.

A felperes keresettel támadta az alperesi határozatot és annak hatályon kívül helyezését kérte, mert a több szempontból jogsértő határozat korlátozta az öröklés folytán tulajdonát képező befektetési jegyekhez való hozzáférést. Álláspontja szerint keresetösségi joga a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 327.§ (1) bekezdés b/ pontja szerint, nem vitatható.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes keresetösségi jogát.

Az elsőfokú bíróság keresetösségi jog hiányában elutasította a felperes keresetét. Rögzítette, hogy a Pp. 324.§ (2) bekezdés a/ pontjára és a Legfelsőbb Bíróság 3/2006. KJE határozat ÜL részére figyelemmel is vizsgálta a felperes perindítási, illetve keresetösségi jogát. A keresetösség a Pp. 3.§-ára figyelemmel az a konkrét kapcsolat, amely a per tárgya és a fél valamely anyagi joga között fennáll. A közigazgatási per tárgya minden esetben a Pp. 324.§ (2) bekezdésében felsorolt valamely eljárásban hozott jogi aktus törvényességi felülvizsgálata. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a felperes perindítási jogát megalapozza az a körülmény, hogy a közigazgatási határozat jogos érdekét közvetlenül érinti, de a perindítási jogosultság önmagában, keresetösségi jog hiányában nem elegendő az alperesi határozat érdemi vitatásához. Előfordulhat, hogy fennáll a perindítási jogosultság, de nincs keresetösségi jog, ugyanakkor a keresetösségi jog perindítási jogosultság hiányában kizárt. Ezen megközelítést követően az elsőfokú bíróság külön-külön vizsgálta a felperes perindítási és keresetösségi jogát.

A perindítási jog körében az elsőfokú bíróság elemezte a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2007. évi CXXXV. tv. (a továbbiakban: Psztv.) 28.§-ának (1) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 15.§ (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes a közigazgatási eljárásnak nem volt ügyfele, így perindítási joga a Pp. 327.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján nem áll fenn.

A Pp. 327.§ (1) bekezdés b/ pontjának vizsgálata során az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy a rendelkezés nem értelmezhető a közigazgatási eljárási szabályoktól elvonatkoztatva. A Psztv. 28.§ (1) bekezdése és a Ket. 15.§ (1) bekezdés összevetéséből levezette, hogy az ügyben a hatóság felé nyilatkozatot tenni és ezáltal eljárási jogokat gyakorolni csak meghatározott személyeknek lehet. Amennyiben speciális ügyfélfogalom a peresített határozatot eredményező közigazgatási eljárásra nincsen, akkor a Pp. 327.§ (1) bekezdés b/ pontja ténylegesen azt fejezi ki, hogy az ügyféli jogállással nem rendelkező az eljárásban ügyfélként ténylegesen részt nem vett személy is vitathatja a határozat törvényességét, feltéve, hogy ahhoz közvetlen jogi érdeke fűződik. Ennek következtében a Pp. 327.§ (1) bekezdés b/ pontja esetén feltétel a közvetlen érintettség, ezért e jogszabályhely alapján a perindítási jogot azon személyek vonatkozásában lehet elismerni, akik 1/ ügyfelek vagy ügyféli jogállással rendelkeztek volna, de 2/ ténylegesen nem voltak ügyféli jogállásúak és 3/ jogi érdekeltységük közvetlen. Következésképpen az ügyfélként az eljárásban részt nem vett azon személyek, melyek ügyfélként mint közvetett érintettek részt vehettek volna perindítási joggal sem a Pp. 327.§ (1) bekezdés a/, sem b/ pontja alapján nem rendelkeznek. Tekintettel arra, hogy az alperes eljárására irányadó ügyfélfogalomba a kisbefektetők nem tartoznak bele, nincsen olyan jogilag elismert viszonyítási halmaz, melyhez képest a Pp. 327.§ (1) bekezdés b/ pont szerinti érintettség megállapítható lenne.

Az elsőfokú bíróságnak a keresetösségi jogra vonatkozó indokolása szerint az alperesi határozat a felperesre nézve nem tartalmaz jogot, kötelezettséget, így a közigazgatási határozat felülvizsgálatára kezdeményezett perben a bíróság nem hozhat olyan tartalmú döntést, ami a felperesnek nem közigazgatási jogviszonyból eredő jogát helyreállítja. A felperes kötelmi- vagy dologi természetű igényét a Ptk. 7.§ szerint polgári perben érvényesítheti, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Kfv.37.075/2005/5. és Kfv.37.112/2006/17. számú ítéleteiben kifejtettekre is. A felperes keresetösségi jogának az is akadálya, hogy a felperesnek nincs jogszabályi felhatalmazása populáris (közérdekű) kereset előterjesztésére.

Az elsőfokú bíróság az 5. oldal második bekezdésében kitért arra, hogy a Pp. 327.§ (1) bekezdését módosító 2009. évi LVI. törvény I.§ (1) bekezdése értelmében 2009. október 1-jei hatállyal az ügyfelen kívül csak a közigazgatási eljárás egyéb résztvevője indíthat közigazgatási pert, feltéve, hogy az egyéb résztvevőre a támadott döntés kifejezett rendelkezést tartalmaz. A Pszf. tv. 28.§ nem módosult, ezzel a Pp. módosítás az alperes által hozott közigazgatási döntések felülvizsgálatára jogosultak körét egy olyan halmazra redukálta, melyben a Ket. 15.§ szempontjából lényeges „érintettséget” a jogalkalmazónak - figyelemmel a Pszf. tv. 28.§ által adott taxációra - nem kell vizsgálni.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, keresetének érdemi elbírálását kérte. Előadta, hogy téves az elsőfokú bíróságnak azon feltételezése, hogy keresetét a Pp. 324.§ (2) bekezdés a) pontjára alapította volna, perindítási jogosultságának alapja a Pp. 327.§ (2) bekezdés b/ pontja. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt fejté ki, hogy a Pp. 327.§ (2) bekezdés b/ pontja nem értelmezhető az alapul fekvő közigazgatási jogviszonyt létrehozó eljárási jogtól függetlenül. A tény az, hogy a Pp. 327.§ (2) bekezdés b/ pontjának szövege sem közvetve, sem közvetlenül nem utal arra, hogy a közigazgatási per indítása tekintetében bármely közigazgatási jogszabályt figyelembe kellene venni. Teljesen téves az elsőfokú ítélet indokolásából a 4. oldal negyedik bekezdés: a Pp. sem közvetve, sem közvetlenül nem tartalmaz olyan kitétel, hogy a 327. § (1) bekezdés b/ pontját az a/ pontra tekintettel kellene értékelni. Nyilván nem véletlen, hogy a b/ pont jelen ügyben való alkalmazhatatlanságát taglaló indoklás sem jogszabállyal, sem állandó és egységes bírói gyakorlattal nincs alátámasztva. Elfogadhatatlan, mert sem jogszabályokkal, sem logikailag alá nem támasztható, amikor az elsőfokú bíróság pontokba foglalja a perindítás követelményeit.

A keresetösségi joggal kapcsolatos indoklása sincs alátámasztva. Az elsőfokú bíróság a keresetösségi jogszabályi háttérre a Pp. 3.§-aként utal, nyilvánvalóan a Pp. 3.§ (1) bekezdésre gondolt, amelynek alapján azonban az ügy nem ítéltető meg. Önmagában alapelv nem alkalmazható jogkérdés megítélésére, csak egy konkrét eljárási szabály alkalmazásának jogszerűsége, illetve értelmezésének jogszerűsége esetén. A felperes álláspontja szerint nem csak perindítási joga van, hanem keresetösségi joga is, mert annak hiányát a bíróság jogszerűen nem állapította meg. Az alperes egy jogellenes határozattal a tulajdon feletti rendelkezési jogát korlátozta: az egyetlen vevőnek megtiltotta, hogy tőle befektetési jegyet az addig szokott módon, T+0 napon visszavásárolja. Az alapkezelés és közte kényszerű együttműködés van, mert befektetési jegyeinek eladása csak az alapkezelő részére történhet. Érintettsége közvetlen, hiszen a kezelő nem veheti meg, és a felperes nem adhatja el a befektetési jegyeket. Ha a bíróság hatályon kívül helyezi alperesi határozatot, a késedelmi kamatszámításának kezdő napja 2008. november 7., ha hatályában fenntartja, akkor 2008. november 24. Nyilvánvaló, hogy ebben az esetben 15 nappal kevesebb késedelmi kamatot kérhetne 3,5 millió forint után.

Az elsőfokú ítéletnek a Ptk. 7.§-ára való hivatkozása kapcsán előadta, hogy a kártérítési követelésnek meg vannak a maga anyagi jogi szabályai, bizonyítani kellene többek között, hogy a károkozás jogellenes volt.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira hivatkozva. Hangsúlyozta, hogy a keresetösségi jogot a közigazgatási perekben a jogalkotó az általános eljárási szabályoknál szűkebb körben biztosította, a felügyelt intézmények ügyfelei az alperesi határozatok bírósági felülvizsgálata iránt kezdeményezett közigazgatási perekben pernyertességre igényt nem tarthatnak.

A fellebbezésben hivatkozottakkal szemben a Pp. 327.§-a az alapügyekben alkalmazandó eljárási szabályoktól függetlenül nem értelmezhető és nem alkalmazható. Hivatkozott a Pp. 327.§ (1) bekezdéshez fűzött indoklásra, mely szerint a Pp. ezen rendelkezése szükségszerűen igazodik a Ket.-hez. A felperes esetében nyilvánvalóan hiányzik az anyagi jogi érdekelttség, keresetösségi joga ezért a Pp. 327. § (1) bekezdés b/ pontja alapján is kizárt. Közvetlen anyagi jogi érintettség -mégpedig a Pszfv. 28.§-ában taxatív meghatározott anyagi jogi érintettség - alapozza meg az ügyfélképeséget, amely nélkül - akár ügyfél volt a felperes, akár az lehetett volna - nem létezik keresetösségi jog sem. Ezt juttatják kifejezésre az irányadó közigazgatási eljárási jogi szabályok és a Pp. 3.§ (1) bekezdése egyaránt. A fellebbezési ellenkérelem szerint a felperes perindítási joga (eljárásbeli perbeli legitimitáció hiányában a Pp. 130.§ (1) bekezdés e/ pontja szerint idézés kibocsátása nélkül kell elutasítania a keresetet, míg a keresetösségi jog (anyagi jogi perbeli legitimitáció, legitimitatio ad causam) anyagi jogi kérdés, melyről ítélettel kell dönten. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően járt el.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábrla a Pp. 252.§-a (2) bekezdését és (3) bekezdését alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti esetleges megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért a felperes fellebbezését érdemben bírálta el.

A másodfokú bíróság itt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi határozattal címzett Alapkezelőket értesítette a beavatkozás lehetőségéről.

A felperes fellebbezése nyomán a Fővárosi Ítéletábrla megállapította, hogy az alapul szolgáló tényállást az elsőfokú bíróság feltárta, de ebből a tényállásból úgy vont le a helyes végkövetkeztetését, hogy indokolásában az alapul szolgáló jogintézményeket nem a maguk helyén és nem valós tartalmuk szerint alkalmazta. Ennek következtében a Fővárosi Ítéletábrla - figyelemmel a felperesi fellebbezés indokaira is - az elsőfokú bíróság jogi indokolását a következők szerint teljes egészében megváltoztatta.

Ennek során a másodfokú bíróság először is az ítélet 5. oldalának, a 2009. október 1-ét követően indult, vagy megismételt polgári peres eljárásokban alkalmazandó Pp. módosításhoz kapcsolódó második bekezdését mellőzte. Az ítélet ezen része nem áll oksági kapcsolatban a 2009. január 12-én indult peres eljárásban vizsgált alperesi határozat jogszerűségével, és ennek következtében a perindítási jogosultság 2009. október 1-ét követően alkalmazandó helyes megközelítésének kifejtése sem szükséges a másodfokú ítéletben.

A Fővárosi Ítéletábrla a továbbiakban perindítási jogosultság, perbeli legitimitáció, keresetösségi jog fogalmainak meghatározása során a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Bs.) 25. §-ának c) pontjának megfelelően alkalmazta a Legfelsőbb Bíróság 2/2004. KJE és 3/2006. KJE határozatait, és eszerint pontosította az elsőfokú ítéletnek a perindítási jogra és a keresetösségi jogra vonatkozó megállapításait. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a KJE határozatok közzétételének időpontjához képest a Pp. 327.§-ának (1) bekezdése változott, a jogelvek logikája, alkalmazhatósága azonban nem.

A Pp. 324.§-ának (1) bekezdése szerint az I-XPV. fejezet rendelkezéseit a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perekben e fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

A Pp. 3.§ (1) bekezdése alapján a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A Pp. 327. § (1) bekezdés szerint a közigazgatási per indítására az jogosult: a/ aki a felülvizsgálandó közigazgatási határozat alapjául szolgáló eljárásban ügyfél volt vagy az ügyfél jogállása illette meg, b/ akinek jogát vagy jogos érdekét a közigazgatási határozat közvetlenül érinti. A Pp. 130.§-a (1) bekezdésének g/ pontja szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indítja.

A perképeség általános szabályait a Pp. 48.-50.§-ai tartalmazzák, de a 327.§ (4) bekezdése értelmében a perben fél lehet az is, akit a közigazgatási jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek, továbbá az a közigazgatási szerv is, amelynek egyébként nincs perbeli jogképesége.

A közigazgatási perben a perindítási jogosultság feltétele a fél perbeli jogképessége (eljárás jogi legitimáció), továbbá, hogy az eljárás alapjául szolgáló ügy a fél jogát vagy törvényes érdekét érintse. A fél érintettsége a kereshetőségi jogban valósul meg (anyagi jogi legitimáció). Másként megfogalmazva: a perindítási jogosultság a közigazgatási perben azt jelenti, hogy a fél jogképességgel rendelkezik, és ha az ügy jogát, jogos érdekét vagy jogi helyzetét közvetlenül érinti - függetlenül attól, hogy a keresetet benyújtó fél a közigazgatási eljárásban ügyfél volt-e, illetőleg a határozat rá tartalmaz-e rendelkezést vagy sem -, közigazgatási pert indíthat.

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a perindítási jogosultságot nem a kereshetőségi jogot *is* magában foglaló jognak tekintette, hanem a kereshetőségi joghoz képest önálló jogosultságnak értékelte. Ez eredményezte azt, hogy az elsőfokú bíróság mind a „perindítási jog”, mind a „kereshetőségi jog” címszó alatt ugyanazon körülményt, a felperes érintettségét, azaz ténylegesen a felperes kereshetőségi jogát értékelte.

A felperes perindítási jogosultságának egyik feltétele, a felperes perbeli jogképessége kétséget kizáróan megállapítható. Ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a továbbiakban nem érinti.

A kereshetőségi jog tartalmát az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg. Eszerint a fél érintettsége a kereshetőségi jogban valósul meg. A kereshetőségi jog közvetlen érintettséget, meghatározott érdekeltségi kapcsolatot feltételez a fél és a közigazgatási határozat között. Alapvetően anyagi jogi kérdés, a félnek a vitában való anyagi jogi érdekeltségére vonatkozik és így a jogvita érdeme körében bírálható el, hiánya a kereset ítélettel való elutasítását eredményezi. Hiánya azonban kivételesen, amennyiben a jogszabály kifejezetten megjelöli a perindításra jogosult személyét, eljárásjogi kérdés, a Pp. 130.§-a (1) bekezdés g/pontja szerinti perakadály is lehet. A Fővárosi Ítéltábla az eljárás ezen szakaszában vizsgálta, hogy nem áll-e fenn a Pp. 130.§ (1) bekezdés g/ pontja szerinti pergátló ok. Megállapította, hogy jogszabály kifejezett rendelkezése nem határozza meg az alperesi határozat bírósági felülvizsgálatának kezdeményezésére jogosultak körét, továbbá, amennyiben a felperes esetlegesen nem ügyfél, a perindítási jogosultságot megalapozó közvetlen érdekeltséget akkor is vizsgálni kell. Ebben a kérdésben, pedig csak ítélettel foglalható állást a bíróság.

A felek egybehangzó nyilatkozata alapján a Fővárosi Ítéltábla, alkalmazva a Pp. 163.§-ának (2) bekezdését, valóban fogadta el azt a tényt, hogy a felperes nem volt ügyfele az alperesi határozatot eredményező közigazgatási eljárásnak. Ezért a Pp. 327.§ (1) bekezdés a/pontja esetében nem alkalmazható.

Itt utal a másodfokú bíróság arra, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben a Pp. 327.§ (1) bekezdés a/ pontja szerinti perindítási jogosultság vizsgálata körében nem mellőzhető az ügyféli státusz vizsgálata. Ez pedig csak az alapul szolgáló közigazgatási szabályok szerint állapítható meg, amely - amennyiben vizsgálni kellett volna a felperes ügyféli minőségét - a Psztv. 27.§-a folytán csak a Psztv. 28.§-ának (1) bekezdése lett volna.

A felperes Pp. 327. § (1) bekezdés b/ pontjára alapított kereshetőségi jogának körében a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy van-e a közvetlen érdekeltségi kapcsolat a felperes és az Alapkezelőkhöz címzett alperesi határozat között. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a felperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróságnak a Pp. 324.§ (1) bekezdése folytán alkalmaznia kellett a Pp. 3.§-ának (1) bekezdését is, mivel e szabály azt feltételezi, hogy a felperes és a per tárgya között valamiféle anyagi jogi kapcsolat van. Ez az általános szabályok körében azt jelenti, hogy a vitában érdekelt félnek, azaz a felperesnek valamely törvény által biztosított joga veszélyeztetett, érdekeltsége jogi természetű, azaz a pernek kihatása van jogi helyzetére.

A közigazgatási perben szükséges érdekeltségi kapcsolat a Pp. 327.§ (1) bekezdés b/ pontjának megfelelően akkor közvetlen, ha az adott közigazgatási jogviszony direkt módon, további jogviszonyok közbeiktatása nélkül megváltoztatja a felperes jogainak, kötelezettségeinek körét. Az Alapkezelőkhöz címzett közigazgatási határozat azonban csak akkor hat a felperes jogaira, kötelezettségeire, ha a felperes és az Alapkezelők között egy másik, az Alapkezelők és az alperes közötti közigazgatási jogviszonyon kívüli jogviszony keletkezik: az alperes közigazgatási határozata a felperesre csak egy kötelmi jogviszonyon keresztül hathat. A felperes által hivatkozott többletköltség ebben a polgári jogi jogviszonyban jelenik meg. A többletköltség gazdasági érdekeltséget jelent, ami a Legfelsőbb Bíróság EBH 2004. évi 1100. számú eseti döntésében kifejtettek szerint nem tekinthető közvetlen jogos érdeknek. Erre tekintettel állapítható meg, hogy a felperes kereshetőségi joga az alperesnek a befektetési jegyek forgalmazása tárgyában hozott határozata vonatkozásában a Pp. 327.§ (1) b/ pontja alapján nem áll fenn: ezért nem volt jogosult a felperes a közigazgatási per kezdeményezésére.

A felperesi fellebbezésben a joggyakorlat hiányára utalás kapcsán a másodfokú bíróság a fentiekben megjelölt EBH-n túl felhívja a Fővárosi ítéltáblának a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.37.374/2009/5. számú ítéletével hatályában fenntartott 2.Kf.27.322/2008/8. számú ítéletét. A másodfokú bíróság az ezen ítéletekben megfogalmazottak alkalmazása során tekintettel volt arra, hogy ezen ítéletek bár energia ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányultak, azonban jelen perrel közös volt, hogy az alperesi határozat más személyt, nem a felperest kötelezte valamilyen tevésségre, vagy nem tevésségre, és a felperesnél az érdek a határozat kötelezettjéhez kapcsolódó polgári jogi jogviszonyban testesült meg. Utal továbbá a másodfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróságnak a Fővárosi Ítéltábla pénzügyi felügyeleti eljáráshoz kapcsolódó 4.Kf.27.375/2008/6. számú ítéletét hatályában fenntartó Kfv.VI.37.024/2009/10. számú ítéletére.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy indokolását a fentiek szerint részben mellőzte, részben módosította.

Az alperest megillető másodfokú perköltségről a Pp. 78.§-ának (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla, míg az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján viseli a felperes.

Budapest, 2010. évi március hó 3. napján

s.k. a tanács elnöke,

s.k. előadó bíró,

s.k. bíró

Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.27.434/2009/13. szám